

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญ และจำเป็นแก่นมนุษย์ที่ดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารพบปะสังสรรค์ ภาษาใช้ในการแสดงความคิดเห็น รวมถึงเป็นหลักฐานสำคัญในการศึกษาค้นคว้าถึงความเป็นมาของสังคม ภาษาเจริญก้าวหน้าไปตามความเจริญก้าวหน้าของสังคม ภาษาพูด และภาษาเขียน เป็นเครื่องมือที่แสดงถึงความเจริญในอดีตและเป็นหลักฐานที่สำคัญในการศึกษาความเป็นมาของสังคม ภาษาพูดเกิดก่อนภาษาเขียน ภาษาพูดใช้ในการติดต่อสื่อสาร และเพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ภาษาเขียนเกิดขึ้นตามความต้องการในการบันทึกข้อความตามภาษาพูดไว้เป็นหลักฐานอ้างอิง เพราะฉะนั้นภาษาเขียนเป็นภาษาที่ชัดเจนกว่าภาษาพูด การมีทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน นับเป็นความสะดวกในการสื่อความหมายทางความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ การสื่อสาร การศึกษา การประกอบอาชีพ และเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้ทุก ๆ ประเทศในโลกจึงมีภาษาประจำชาติ มีภาษาในการพูด และการปฏิบัติ การเขียนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง เพื่อแสดงถึงเกียรติยศ ศักดิ์ศรี ของความเป็นชาติ ความเป็นเอกราชทางด้านวัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจต่าง ๆ ดังสุภาษิตลาวกล่าวไว้ว่า “ภาษาบอกชาติ มารยาทบอกตระกูล” (คำเมือง ดวงทองลา และม่อนคำ ไชยวงษ์, 2552, หน้า 4 - 5)

ภาษาลาวมีความสำคัญมากเนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างคนลาวทั้งชาติทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ภาษาลาวเป็นเครื่องมือแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชาติ ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ภาษาลาวเป็นวัฒนธรรมประจำชาติอย่างหนึ่งที่ชาวลาวยุติใจและควรแก่การรักษาไว้ ความสำคัญของภาษาลาวอีกประการหนึ่งคือ การใช้ภาษาลาวพูดหรือเขียนแสดงความคิดนั้น ๆ ออกมาเป็นที่ประจักษ์ การที่ผู้อื่นได้รับรู้ก็จะเป็นที่ชื่นชอบของบุคคลโดยทั่วไปได้ บางคนมีพรสวรรค์พิเศษสามารถพูดได้หรือเขียนได้เก่งด้วยก็ยังได้รับความสำเร็จจากความสามารถทางภาษา บางคนเป็นนักอ่าน นักฟัง เมื่อได้อ่าน ได้ฟังมากก็จะทำให้เป็นผู้ที่มีความรอบรู้แตกฉานในศิลปะและวิทยาการต่าง ๆ ชาติลาวก็เป็นชาติหนึ่งที่มีภาษาเป็นของตนเองมาแต่โบราณกาลภาษาลาวก็เป็นอีกภาษาหนึ่งของโลก การที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีภาษาประจำชาติทำให้การสื่อสารระหว่างคนในชาติมีความสะดวกมากยิ่งขึ้น เพราะมีภาษาช่วยสื่อความหมาย ความคิด ความรู้สึก การศึกษา วัฒนธรรม วรรณกรรม และการประกอบอาชีพ การที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวใช้ภาษาเดียวกันทำให้ภาษาลาวเป็นเครื่องมือในการผูกพันความรู้สึกของชาวลาว

ทั้งชาติว่าเป็นวงสาธนาญาติเดียวกัน ทำให้เกิดความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกันในการพัฒนาประเทศชาติสืบเนื่องกันมา (มีทอง สุวรรณวิชัย และแหวนเพชร สีสุลาด, 2539, หน้า 4 - 5)

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ระบบข่าวสาร ข้อมูล การคมนาคมและวิทยาการต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่อสังคมลาวและการพัฒนาการศึกษาของลาว จึงทำให้เกิดกระแสการเรียกร้องการปฏิรูปการศึกษาเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว กรมสร้างครู กระทรวงศึกษาธิการ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้วางแผนพัฒนาการสร้างครูตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 - 2558 การพัฒนาครูจะต้องพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของชาติ สอดคล้องกับแผนปฏิรูปงานการศึกษาเพื่อทุกคน และสอดคล้องกับแผนปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ (กรมสร้างครู, 2549, หน้า 9 - 19)

กรมสร้างครูจึงจัดให้มีหลักสูตรสาขาวิชาภาษาลาวในสถาบันสร้างครูทั่วประเทศ วิทยาลัยครูบ้านเกิน เป็นสถาบันสร้างครูแห่งหนึ่งในจำนวน 8 แห่งของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีหน้าที่สร้างครูให้แก่ 3 จังหวัดคือ นครหลวงเวียงจันทน์ จังหวัดเวียงจันทน์ และจังหวัดบอร์คำชัย มุ่งสร้างนักศึกษาครูให้เป็นผู้ที่มีศักยภาพทางด้านความรู้ วิชาชีพครู ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม การจัดการเรียนการสอนได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนการสอน สอดคล้องกับแผนปรับปรุงคุณภาพการสร้างครูและยกฐานะครูของกระทรวงศึกษาธิการ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในปัจจุบันวิทยาลัยครูบ้านเกินดำเนินการสร้างครู 6 สาขาวิชา เช่น สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาภาษาลาว สาขาวิชาสังคมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ สาขาวิชาครูประถมศึกษา และสาขาวิชาครูปฐมวัย วิชาภาษาลาววรรณคดีได้จัดเป็นสาขาวิชาหนึ่งในสถาบันสร้างครูทั่วประเทศและยังดำเนินการเรียนการสอนเป็นวิชาบังคับในทุกสาขาวิชา เนื่องจากว่าภาษาลาวเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่การเรียนวิชาอื่น ๆ ฉะนั้น การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาลาวจะต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนทุกคนต้องพัฒนาทักษะการเขียนเพราะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ทรรศนะ อารมณ์ จินตนาการ และเป็นสิ่งที่ต้องการสื่อสารอื่น ๆ ของตนผ่านงานเขียนโดยใช้สัญลักษณ์ที่กำหนด การเรียนรู้ร่วมกันเป็นสื่อกลางของการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน การเขียนจึงมีความสำคัญต่อการสื่อสารซึ่งกันและกันทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างถูกต้อง ดังนั้นผู้เขียนจะต้องจัดระเบียบความคิดของตนออกมาอย่างเป็นระบบและต้องรู้จักใช้ถ้อยคำภาษาในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้องสมบูรณ์

การสอนทักษะการเขียน ครูผู้สอนควรจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการฝึกทักษะ กระบวนการเขียน การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น

รักการอ่าน เกิดการใฝ่เรียนรู้อย่างต่อเนื่องและครูควรเน้นผู้เรียนให้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม ได้แลกเปลี่ยนความคิดความเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะ ฝึกการตัดสินใจ ได้เรียนรู้ความคิดของผู้อื่น เมื่อผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร มีทักษะทางภาษา ก็สามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเองในรูปแบบและวิธีการอันหลากหลาย ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้อง มีรูปแบบการสอนที่ดีเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนให้สอดคล้องกับชั้นเรียนมากที่สุด (สถาบันค้นคว้า วิทยาศาสตร์การศึกษา, 2550, หน้า 10 - 11)

จากการสัมภาษณ์ ครูผู้สอนในวิทยาลัยครูบ้านเก็น พบว่า ผู้เรียนขาดทักษะการเขียน ไม่ได้ฝึกทักษะการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น การเขียนเรียงความ, เขียนนิทาน และเขียนคำขวัญ ตามจินตนาการ การเขียนรายงาน การเขียนจดหมาย และ ไม่มีกฎเกณฑ์การให้คะแนนการเขียน ที่ชัดเจน การสอนยังเน้นครูเป็นสำคัญ ทำให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียน สาเหตุสำคัญประการหนึ่ง เกิดจากขาดความรู้ ความเข้าใจ และขาดแนวทางที่ชัดเจนในการดำเนินการเรียนการสอน และ ระยะที่ผ่านมาการพัฒนาแบบการสอนในการพัฒนาทักษะการเขียนยังขาดการพัฒนาในประเทศลาว ดังนั้น การพัฒนาแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนจะช่วยแก้ปัญหาหรือลดปัญหาลงใน ชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้นการพัฒนาแบบการสอนก็เป็น วิธีการหนึ่งเพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจในการเขียนสูงขึ้น โดยเลือกใช้กิจกรรมการเรียนการสอน เกม รูปภาพ นิทาน สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ การนำเอานวัตกรรมทางการศึกษามาประยุกต์ใช้ ให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของเนื้อหาในด้านการสอนเขียนนั้น การจัดกิจกรรมให้ฝึกจาก ง่ายไปหายาก ซึ่งการเรียงลำดับเนื้อหาและกิจกรรมถือว่าเป็นทักษะที่ผู้เรียนฝึกทักษะได้ดีเพราะ ผู้เรียนมีความพร้อมทางด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านได้แล้ว จึงจะเริ่มฝึกทักษะการเขียนที่มี งานวิจัยสนับสนุนว่าทำให้ผู้เรียนมีความสามารถแสดงออกผ่านการเขียนซึ่งเป็นการเปิดโอกาส ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถทั้งรายบุคคลและกลุ่ม การสอนแบบนี้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากขึ้น ช่วยลดภาระของครูและช่วยให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้นอีก รูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเหมาะสมกับการสอนในประเทศลาว เพราะ ยังไม่มีใครพัฒนาขึ้นมา ด้วยเหตุผลนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อพัฒนา ทักษะการเขียนขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป ด้วยเหตุที่ว่าภาษาลาวและภาษาไทยมีความหมายใกล้เคียงกันมาก ดังนั้น การพัฒนารูปแบบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนที่ได้ศึกษาวิจัยแล้วว่ามีประสิทธิภาพ ก็ควรจะเป็นแนวคิดประการหนึ่ง ที่จะนำไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ยิ่งไปกว่านั้น การที่นักวิจัย หลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยว่า ทักษะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจ ออกมาเป็น

ตัวหนังสืออย่างมีจุดหมายแทนการถ่ายทอดโดยใช้คำพูด

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของคนออกเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้ ความเข้าใจในการเขียนนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการเป็นนักปราชญ์ เพราะการเขียนเป็นผลรวมของการพูด การอ่าน การฟัง และการคิด ทักษะทางภาษาตามลักษณะการสื่อสารแบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ ภาครับ ได้แก่ ทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน ภาคแสดง ได้แก่ ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้านนี้ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นยิ่ง เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของคนออกมาให้ผู้อ่านได้เข้าใจ เปรียบเสมือนเครื่องมือที่ใช้แทนภาษาพูดในการถ่ายทอดคำพูดออกมาเป็นตัวหนังสือ และเป็นหลักฐานที่ปรากฏได้เด่นชัดกว่าทักษะอื่น (รวีรักษ์ พูลพิพัฒน์, 2529, หน้า 95)

ทักษะการเขียนเป็นการเก็บใจความสำคัญต่าง ๆ แล้วเรียบเรียงขึ้นใหม่ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง ข้อความที่เรียบเรียงขึ้นใหม่นั้นจะต้องมีความกระชับรัดกุมและมีใจความสำคัญครบถ้วน การเขียนเรื่องจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะเรื่องจับใจความสำคัญ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนในสาขาวิชาต่อไป ในการดำเนินการสอนเขียนในยุคก่อนที่ผ่านมา ผู้เรียนมักจะประสบปัญหาที่ไม่สามารถจะเขียนได้ คำแนะนำที่ได้รับจากครูผู้สอนส่วนใหญ่มักจะเน้นให้อ่านข้อความของบทความแล้วขีดเส้นใต้ที่ใจความสำคัญไว้แล้วรวบรวมเป็นเรื่องย่อ ซึ่งการสอนเขียนย่อความลักษณะดังที่กล่าวมานี้ ผู้สอนยังไม่ได้ให้วิธีการแก่นักเรียนที่จะพัฒนานักเรียนให้สามารถเขียนได้ดีเท่าที่ควร (บันลือ พฤกษ์วัน, 2535, หน้า 72)

นายกสมาคมการอ่านแห่งชาติได้นำเอาผลการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านในหัวข้อที่ว่า เด็กไม่นิยมอ่านหนังสือ ทักษะการอ่านไม่ดีพอ อ่านแล้วจับประเด็นสำคัญไม่ได้ ได้แต่ข้อปลีกย่อย โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างของคนอายุ 15 - 25 ปี ทั้งชายและหญิงในระดับมัธยมและอุดมศึกษาดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดแนวทางในการสอนเขียนเพื่อให้อ่านแล้วจับประเด็นสำคัญให้ได้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพราะการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเรียนวิชาต่าง ๆ แม้แต่การสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากการติดต่อสื่อสารกันด้วยภาษาพูดยังต้องอาศัยการเขียน เพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเขียนจดหมาย เขียนบันทึก เขียนสรุปความ เขียนแสดงความคิดเห็น และการกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ สังคมในยุคปัจจุบันนี้ถือว่าเป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ผสมผสานกับความเจริญก้าวหน้าทางนวัตกรรมและเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้การสื่อสารด้วยภาษาเขียนมีบทบาทสำคัญมากขึ้น ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะใช้ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก ประสบการณ์ต่าง ๆ โดยผ่านกลไกทางนวัตกรรมและเทคโนโลยี เพื่อมุ่งสร้างความเข้าใจได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ทักษะการเขียนนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร

เป็นการใช้ตัวอักษรในการจารึกข้อความให้เป็นลายลักษณ์อักษรในการสื่อความหมายในแง่มุมต่าง ๆ การอ่านทุก ๆ ประเภทเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก เพราะต้องอาศัยทั้งหลักวิชาและศิลปะ ผู้ที่จะเขียนได้ดีต้องเป็นผู้มีความคิด ความรู้ในด้านการเขียน และด้านอื่น ๆ ประกอบกัน ต้องเป็นผู้อ่านมาก ฟังมาก และใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลานานพอสมควร (สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, 2548, หน้า 3 อ้างถึงใน วาสนา กงวาริ, 2549)

จากปัญหาและความสำคัญที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการพัฒนารูปแบบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน เพื่อศึกษาปัญหาการเขียน และแนวทางการพัฒนารูปแบบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน และทำให้มีคุณภาพดีขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อสร้างรูปแบบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูบ้านเกิน
2. เพื่อหาประสิทธิภาพรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนทักษะการเขียนระหว่างก่อนเรียน และ หลังเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยครูบ้านเกิน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 (ปีการศึกษา 2552 - 2553 ในประเทศลาว) สาขาวิชาภาษาลาว ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 138 คน
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูบ้านเกิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาลาว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 (ปีการศึกษา 2552 - 2553 ในประเทศลาว) การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มอย่างง่าย จำนวน 41 คน
3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการสอน
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการเขียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้รูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน
2. นักศึกษาจะได้แนวทางการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนที่ดีขึ้น
3. ได้นวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียน

ตรงตามสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

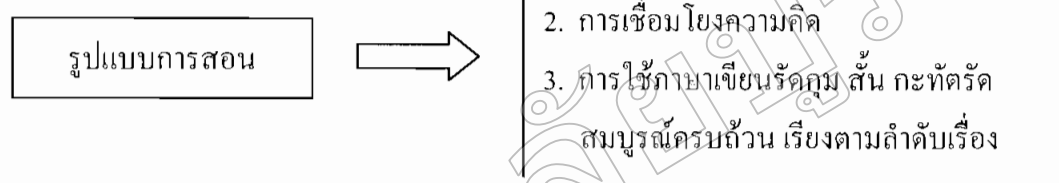
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการสอน หมายถึง แบบแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้
 - 1.1 ขั้นนำ หมายถึง การเตรียมความพร้อม สร้างความสนใจของผู้เรียน
 - 1.2 ขั้นสอน หมายถึง เสนอเนื้อหา หรือเรื่องใหม่
 - 1.3 ขั้นการฝึก หมายถึง การปฏิบัติจริง
 - 1.4 ขั้นการประเมิน หมายถึง ตรวจสอบผลงานที่ปฏิบัติได้
 - 1.5 ขั้นถ่ายโอน หมายถึง การนำเสนอผลงานและมอบหมายงานต่อไป
2. ทักษะการเขียน หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดจากการปฏิบัติและการฝึกฝน สามารถแสดงออกด้วยการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและฉับไว
 - 2.1 ตรงประเด็นความคิดหลัก
 - 2.2 การเชื่อมโยงความคิด
 - 2.3 การใช้ภาษาเขียนรัดกุม สั้น กระชับรัด
 - 2.4 การสมบูรณ์ครบถ้วน
 - 2.5 การโยงตามลำดับเรื่อง
3. ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 หมายถึง ค่าระดับคะแนนที่แสดงถึงสัดส่วนระหว่างคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน (คะแนนกระบวนการเรียนรู้) กับคะแนนที่ได้จากผลการฝึกทักษะหลังเรียน (คะแนนผลลัพธ์ของการเรียนรู้) มีค่าเป้าหมายที่เป็นมาตรฐานที่ $E_1/E_2 = 80/80$
4. ผลการพัฒนาทักษะการเขียน หมายถึง ผลจากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบแต่ละครั้งในการใช้รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะการเขียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย